

NTFR 2022/3552

OMZETBELASTING

Verstrekken van een (alcoholisch) pausedrankje aan theaterbezoekers is een afzonderlijke prestatie

Rechtbank Zeeland-West-Brabant zp Breda 15 september 2022, AWB - 21 _ 2519
ECLI:NL:RBZWB:2022:5395

Belastingjaar/tijdvak: 1 juli 2015 - 31 december 2017
Wetsartikelen: Art. 9 lid 2 onderdeel a Wet OB 1968;
Tabel I post b.12 Wet OB 1968; Tabel I post b.14 Wet OB 1968

Samenvatting

Belanghebbende exploiteert een theater met een grote zaal, een kleine zaal en een foyer. De prijs van een kaartje bestaat uit één bedrag voor de voorstelling, inclusief € 3,50 voor gebruik van de garderobe, pausedrankje en administratiekosten. Bij voorstellingen worden de pausedrankjes klaargezet in de foyers waarbij bezoekers zelf een drankje kunnen pakken. Bezoekers kunnen ook een ander drankje aan de bar bestellen zonder meerkosten. Belanghebbende heeft aangiften OB gedaan. Daarbij heeft zij voor de non-alcoholische pausedrankjes het lage tarief en voor alcoholische pausedrankjes het normale tarief toegepast. Later heeft belanghebbende een suppletieaangifte gedaan waarbij ook voor de alcoholische pausedrankjes het verlaagde tarief is toegepast. De inspecteur heeft conform de suppleties teruggaven verleend. Met dagtekening 28 december 2019 heeft de inspecteur naheffingsaanslagen opgelegd. In geschil is of op de alcoholische pausedrankjes het verlaagde tarief van toepassing is. Meer specifiek is in geschil of de verstrekking van pausedrankjes als bijkomende prestatie opgaat in het verlenen van toegang tot voorstellingen. De rechtbank oordeelt als volgt. De vraag is of sprake is van een prestatie die gebruikmaking van de hoofdprestatie optimaal maakt, beoordeeld moet worden vanuit het perspectief van de gemiddelde afnemer. Een aanwijzing

dat de prestatie bijkomend is, kan zijn gelegen in de omstandigheid dat de bijkomende prestatie geen afzonderlijk belang heeft voor de gemiddelde afnemer. De rechtbank oordeelt dat een pausedrankje het bezoek aantrekkelijker maakt, maar dat betekent niet dat dat het bezoek aan de theatervoorstelling als zodanig optimaal maakt. Het verkrijgen van een drankje is vanuit het perspectief van een gemiddelde bezoeker een afzonderlijk belang ten opzichte van toegang tot de theatervoorstelling. Dat een pausedrankje door iedereen wordt afgenomen, maakt daarbij niet uit. Vervolgens verwerpt de rechtbank het beroep op het vertrouwensbeginsel. De teruggaven OB zijn door middel van een standaardbeschikking verleend. Ze bevatten geen indicatie dat de inspecteur het standpunt van belanghebbende inhoudelijk heeft beoordeeld. Sterker nog, op de beschikkingen staat een voorbehoud van een correctie bij later onderzoek. (Beroep ongegrond.)

Noot: Thijssen*

Gelet op het oordeel van dezelfde rechtbank in een soortgelijke zaak (rb. Zeeland-West-Brabant 17 juni 2021, nr. 19/3991, NTFR 2021/2925, met noot van Zijlstra), komt deze uitspraak niet als een verrassing. Dat belanghebbende zich onder andere beroept op de toelichting (NTFR 2018/606, met noot Molenaar) van de staatssecretaris op de intrekking van zijn cassatieberoep in de zaak van de 'obstacle run' (Hof Arnhem-Leeuwarden, nr. 17/00405, NTFR 2017/3058, met noot Molenaar), is voor de hand liggend. Het is mij niet duidelijk wat nu het kenmerkende onderscheid is tussen de zaak van de 'obstacle run' en de hier besproken uitspraak. Behalve de vaststelling dat 'de feitelijke situatie daar anders was' -dat lijkt me evident - laat ook de rechtbank zich hier niet verder over uit. Zeker ook de genoemde toelichting van de staatssecretaris maakt het er in dit opzicht niet makkelijker op. Naast de verwevenheid van de beoordeling door het hof met waarderdingen van feitelijke aard, geeft de staatssecretaris aan dat het oordeel van het hof in lijn is met het arrest van het Hof van Justitie EU van 18 januari 2018, zaak C-463/16 (NTFR 2018/1104, met noot van Toet, Stadion Amsterdam). Volgens de staatssecretaris is het hof bij zijn beoordeling niet van een onjuiste rechtsopvatting uitgegaan. Ik zie geen bepalende verschillen tussen de 'obstacle run-zaak' en de hier besproken 'theater-zaak'. Het onderscheid moet worden gevonden in het perspectief van de gemiddelde bezoeker. Een drankenmuntje bij een obstacle run is in de ogen van de gemiddelde deelnemer kennelijk iets anders dan het (pauze)drankje bij een voorstelling. Ik vind dat nogal lastig te begrijpen en uit te leggen. Ik hoop dat een hoger beroep (en Hoge Raad) meer helderheid kunnen brengen.

* mr. E.H.A.M. (Etienne) Thijssen - werkzaam bij de Belastingdienst